

Незагойна рана

ФОТОКОЛАЖ: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Віталій Форманюк воював за Україну з 2014 року. Велика війна забрала його життя, залишивши дружині Світлані незагойну рану й пам'ять, що живе у світилинах, нагородах і кожній квітці на його могилі.

«Боже, як сказати синові, що його тата вже немає?»

Під час АТО Віталій Форманюк пережив поранення, а велика війна забрала життя. Його дружина Світлана вже чотири роки вчиться жити з болем, який не минає

Катерина ЗУБЧУК

Віталій Форманюк у 2014–2016 роках воював на Донеччині (міста Северодонецьк, Яснувата, село Новобахмутки). Командир бойової машини, він брав участь Історія невимовного болю – на с. 6

у боях за Дебальцеве. 25 лютого 2022-го добровольцем прийшов до військкомату й поповнив ряди 14-ої бригади імені князя Романа Великого. Через п'ять місяців, під час виконання бойового завдання, життя його

обірвалося. Це сталося поблизу села Яковлівка Донецької області. Ця звістка спустошувала, на душі був шок і розпач, як пригадує дружина Віталія, Світлана:

– По дорозі додому сіла на лавочці й не могла

зрушити з місця. «Боже, – думала, – як я маю сказати синові, що його тата вже немає?» Знала, якими вони були близькими – весь вільний час проводили разом, тож удар для дитини буде дуже важким...

Ми думали про любов, з якої народилося їхнє подружжя, про переживання, принесені війною, і вічну кровоточиву рану, котру жінка несе у серці вже чотири роки.

«Герої залишаються навіки в строю, але їхні рідні щодня платять за нашу свободу власним болем.»

Наші господарі

«Аж не віриться, що вони всі наші»: родина Дорошів утримує 36 корів!

У селі Бірки Камінь-Каширського району Микола та Оксана Дороші розвивають родинне господарство, самі заготовляють корми й переробляють молоко на домашню продукцію

Ірина РОМАНЕНКО, Оксана КОТ

Починали Дороші лише з трьох корів: щось заробляли – докуповували ще одну, продавали бичка – брали дві. Так поступово виросло велике стадо, а родинна праця пере-

«А починали Дороші своє «Молочне ранчо» лише з трьох корів...»

творилася на справу життя, від якої господарі не відмовляються навіть попри низьку ціну на молоко й чималі витрати.

Розповідь про працювиту родину – на с. 9

ФОТОКОЛАЖ: volyn.com.ua / chatgpt.com / suspiine.media / novezyttia.com.ua.

У Дорошів усе тримається на щоденній праці: від випасу й заготівлі кормів до догляду за молодняком і виготовлення домашніх сирів та інших молочних смаколиків

Болить!

ФОТО: suspiine.media.

Фото з прощання у Луцьку з підполковником Василем Матюком.

Поранений Василь Матюк залишився прикривати побратимів...

Коли йому та ще чотирьом полеглим землякам у рідних Березичах встановлять меморіальні дошки? Я вже мовчу про збір підписів на присвоєння йому – Василю Святому – звання Героя України, бо загинув він ГЕРОЇЧНО...

Андрій ВІТОВЩИК, полковник у відставці, колишній депутат Володимирської районної та міської рад, уродженець села Березичі Любешівської громади

«Червоне сонце сходить на Волині,
Вмиваючись сльозами матерів,
І молодих, завчасно посивілих вдів,
Плачем осиротілих діток нині...»

Ці рядки народилися в мене, коли я почув про останній бій свого земляка – уродженця села Березичі Любешівської громади Камінь-Каширського району Василя Матюка. Це я його, якщо можна так сказати, «охрестив» після закінчення школи на стежку військотного, щоб Вася вступав у Київський інститут Сухопутних військ і присвятив своє життя армійській службі...

Потім він двічі зі зброєю в руках ставав на захист України: у 2014–2017 роках воював в АТО, а після початку повномасштабного вторгнення знову повернувся до війська.

Чорним днем стало 29 квітня 2024 року. Підполковник Василь Матюк, заступник командира 417-го окремого стрілецького батальйону 33-ї окремої механізованої бригади ЗСУ, разом із двадцятьма вцілілими (з батальйону!) підлеглими після шалених ворожих обстрілів отримав наказ будь-яким чином утримати важливі позиції поблизу Новодарівки на Запоріжжі – і робив це мужньо до останнього подиху.

Роздуми полковника – на с. 5

Знай наших!

У волинянина – найкрутіша подача в світі!

Про це – на с. 10

Дмитро Янчук шліфував потужні удари у Мирному на Горіхівщині!

■ Пульс тижня

Чи є на Волині де зберігати зерно?

росія б'є по балкерах, які перевозять зерно Чорним морем, через це порти Великої Одеси фактично припинили відвантажування

Микола ДЕНИСЮК

Один із найбільших ударів – трьома ракетами – був завданий цими днями по суховантажу Golden Leo. Внаслідок атаки загинуло 10 моряків.

Через терор ціни на зерно стали падати. На тлі дорогого пального це ставить українських виробників зерна в скрутне економічне становище.

Як інформують у департаменті агропромислового розвитку Волинської ОВА, агровиробникам області є де зберігати зерно, елеваторна інфраструктура для цього готова. Так, **сумарна місткість зерноскладів підприємств перевищує 1,5 мільйона тонн одночасного зберігання.**

Додатково в червні 2026 року в межах Стратегії підтримки зберігання зерна за проектом ФАО та за фінансової підтримки уряду Канади **34 волинські фермери отримали модульні зерносховища місткістю 1000 тонн кожне.**

Нагадаємо, що у 2025 році в області зернові та зернобобові культури було зібрано на площі 252,2 тисячі гектарів, що дозволило намолотити загалом 1,4 мільйона тонн зерна. ■

Хотів відпочити на Світязі – і віддав шахраям 10 тисяч гривень

У пастку нечестивців потрапив житель Галицького Поділля

Ольга КОСІНСЬКА

20-річний юнак з Тернополя знайшов на OLX оголошення про оренду житла на озері Світязь. Він домовився з нібито власником і переказав на банківську картку майже 10 тисяч гривень.

Але, як інформує телеграм-канал «Вечірній Світязь», після отримання грошей «орендодавець» перестав виходити на зв'язок.

Тоді чоловік зрозумів, що житла насправді не існує, і звернувся до поліції.

Правоохоронці, які встановлюють усі обставини шахрайства, радять:

- не переказувати гроші незнайомим особам без перевірки;
- перевіряти інформацію про житло та його власника;
- насторожено ставитися до надто низьких цін;
- не піддаватися на вимоги терміново внести кошти.

Дотримання цих простих правил допоможе уникнути фінансових втрат та убезпечити себе від шахрайських схем. ■

27 липня під Луцьком сталася величезна пожежа: у селі Голишів зайнялися палаючі склади з мастилом. На місці події працювали понад 30 рятувальників, залучено 10 одиниць техніки. У складському приміщенні зберігалася значна кількість горючих матеріалів – каучук у брикетах та бочки з мастилом, що сприяло інтенсивному розвитку пожежі й ускладнювало її ліквідацію. На щастя, загиблих і травмованих немає.

ЧІ ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ Трагічні сторінки нашої історії

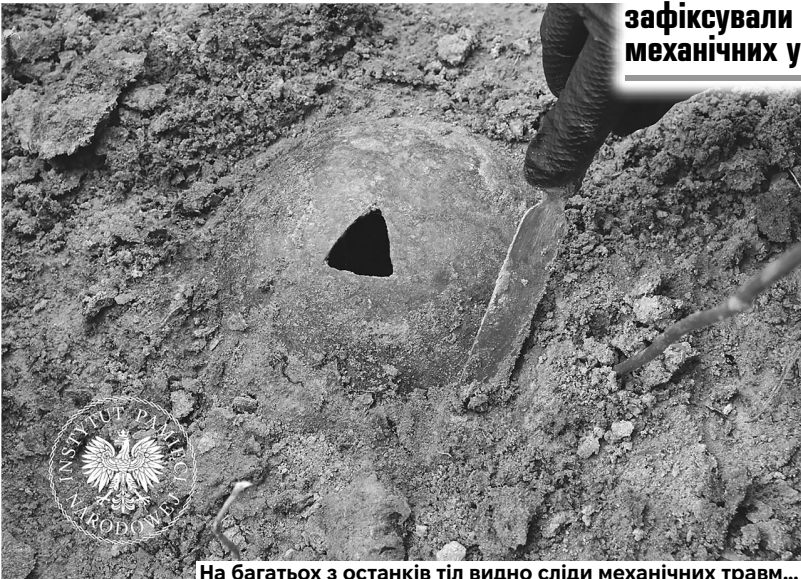
Хто ці 48 осіб, закопаних в одній поховальній ямі?

На території колишнього на Любомльщині села Воля Островецька завершилися роботи з пошуку жертв Волинської трагедії. В результаті дослідження вдалося ексгумувати останки 48 людей, які загинули під час Другої світової війни

Василь РОГУЦЬКИЙ

Ексгумаційні роботи на території Волі Островецької розпочалися 13 липня. Їх спільно проводили працівники української спеціалізованої установи «Волинські старожитності» та польських Інституту національної пам'яті й Вроцлавського медичного університету.

«Українські та польські фахівці завершили ексгумаційні дослідження на території колишнього села Воля Островецька, що розташоване поблизу села Рівне Рівненської громади Ковельського району на Волині, та

ексгумували останки 48 людей», – повідомив відповідальний секретар Державної

міжвідомчої комісії у справах увічнення пам'яті та керівник львівського меморі-

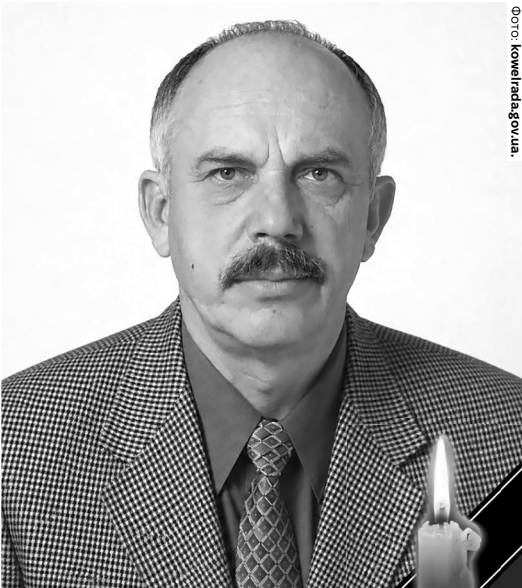
ально-пошукового центру «Доля» Святослав Шеремета.

За даними до-

■ Печальна рубрика

Його покликанням було служити людям

Минає сорок днів, як на 78-му році життя відійшов у Вічність Ярослав Іванович Шевчук (25 травня 1949 року – 26 червня 2026 року) – колишній міський голова Ковеля у 2002–2006 роках, лікар і громадський діяч

Світла пам'ять! Свій вічний спочинок Ярослав Шевчук знайшов поруч із могилами рідних у Каміні-Каширському.

Повага до людини та щире прагнення допомогти були для Ярослава Шевчука не просто словами, а життєвим правилом.

нення допомогти були для нього не просто словами, а життєвим правилом.

Про це з теплотою згадують його колеги з колишньої вузлової лікарні станції Ко-

вель, обласного санаторію «Лісова пісня» та Ковельської міської ради.

Ярослав Іванович не боявся труднощів, умів брати на себе відповідальність і завжди

прагнув змінювати життя ковельчан на краще.

За його участі у санаторії та лікарні постійно вдосконалювали й запроваджували нові методи оздоровлення та лікування. Завдяки співпраці з друзями з Німеччини та фірмою «Отто Бокк», у Ковелі запрацював протезний центр, який подарував багатьом людям надію на повноцінне життя.

Під час роботи Ярослава Івановича на посаді Ковельського міського голови було значно розширено матеріальну базу школи № 1, збудовано танцювальний зал при Палаці учнівської молоді та фонтан у Парку культури і відпочинку імені Лесі Українки.

У місті також відкрили новий Парк культури і відпочинку імені Тараса Шевченка з величним пам'ятником Кобзареві, висота бронзової скульптури якого становить 7 метрів 90 сантиметрів.

Було також організовано безкоштовне автобусне перевезення пенсіонерів до дачних масивів, зміцнено матеріально-технічну базу підприємств комунальної сфери та посилено

їхню фінансову підтримку.

Усе, що робив Ярослав Іванович, було продикуване турботою про людей і любов'ю до Ковеля. Саме це місто стало рідним для урожденця села Личини Камінь-Каширського району, випускника Чернівецького державного медичного інституту.

Наша шана та вдячність Ярославу Івановичу Шевчуку – це визнання його багаторічної праці на благо громади, численних добрих справ і гідно прожитого життя. Вагомий внесок Ярослава Івановича був відзначений орденами Архистратига Михаїла у 2003 році та Рівноапостольного князя Володимира III ступеня у 2008 році.

У ці скорботні дні схилиємо голови перед його світлою пам'яттю та висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким. Нехай любов найдорожчих людей, вдячність колег і пошана ковельчан стануть розрадою у невимовному болі втрати.

Світла пам'ять про Ярослава Івановича Шевчука назавжди залишиться у наших серцях.

Колеги. ■

■ На лінії вогню

Троє волинян і роботизована «Рись», яка проривається до передової

Два рідні брати та їхній давній товариш виконують небезпечні логістичні місії у танковому батальйоні «Князівської бригади»

Надія ЗАМРИГА, начальник відділення комунікацій 14-ої ОМБр імені князя Романа Великого

«Бл*! Дрон!» – лунає голосно з телефону одного з хлопців. Відразу і коментарі: – Зараз, почекайте... Ой, ні, це не покажете! А ось це – можете!

Хлопці наввивпередки показують записи моніторів, з яких вони управляють наземними роботизованими комплексами: – Ось тут перед нами намагалися рознести місток. А тут уже полювали за нами. Дивіться! Ось ворожий дрон пролетів просто повз і не помітив наш НРК. Уявляєте? – емоційно розповідає один із трьох операторів НРК.

Дмитро, Антон і Юрій переглядають ці записи із захватом, ніби футбольні фанати найкращі моменти матчу. Насправді ж це кадри з логістичних місій наземного роботизованого комплексу танкового батальйону «Князівської бригади». Для них це – спільно пережиті історії, що глибоко закарбувалися у пам'яті.

Два рідні брати,

Фото: 14-та ОМБр імені князя Романа Великого, 2026

Два рідні брати Дмитро й Антон та їхній давній товариш Юрій працюють як один механізм – разом із роботизованою «Риссю» прориваються за вантажами до передової.

Дмитро і Антон, а між ними – їхній сусід і давній товариш Юрій.

таким підрозділом став танковий батальйон 14 ОМБр імені князя Ро-

За цей час виконали десятки логістичних місій і доставили на позиції сотні кілограм необхідного вантажу.

Першу машину «Рись PRO» отримали після навчання. Самі її обварювали, дообладнували, встановлювали Starlink, випробовували запас ходу, прокладали маршрути. Юрій відповідає за навігацію та програми, а брати – за техніку. Хоча, кажуть, у їхньому екіпажі всі взаємозамінні.

– Якщо треба щось

Робота рідко буває спокійною. У машину завжди намагається поцілити ворожий дрон.

Колись разом служили у добровольчому формуванні територіальної громади, прикривали небо від ворожих ракет і дронів. А згодом так само втрьох вирішили мобілізуватися. Шукали підрозділ, де зможуть служити пліч-о-пліч. І

мана Великого. – Ми просто сіли, поговорили між собою і вирішили: йдемо разом, – усміхається молодший брат Антон. Сьогодні вони активно розвивають напрямок НРК (наземних роботизованих комплексів) у батальйоні.

■ Точка зору

«Зробив себе сам»?

Гостра військово-політична криза, яка вдрує вивела молодь з картонками на мітинг, є результатом протиріччя цілей Зеленського і суспільства

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, ветеран війни з росією

фінансових потоків головного бюджету країни. А мітингарі хочуть повернути Федорова, бо вірять, що він може переламати хід кривавої війни. План усунення конкурента був зіпсований на коліні. В кращому випадку. Причиною зняття було оголошено неадекватність Федорова

покращити мобілізацію.

Як її здатні покращити експертники МВС і СБУ – не знає ніхто.

Рейтинг президента різко впав, а симпатії виборців ділять Залужний і Федоров.

Коли очевидно антидержавницьке рішення не подавати Федорова на Міністра оборони вивело людей на вулиці, почався хаос експромтів. Кудись поділася експрем'єр. Двічі міня-

лися кандидати в Міністерство оборони. Били ключем фантазії про титули для Федорова.

В результаті маємо монобільшість «слуг» на канікулах. Маємо нелегітимно призна-

чених виконуючих обов'язки керівників МЗС і МО. Через загрозу розростання протестів ми отримали і нового популярного Головокома. З порушеннями процедури призначення.

зробити, кожен без зайвих слів знає свою роботу. Один їде по матеріали, другий варить, третій налаштовує. Ми вже давно працюємо як один механізм, – каже Дмитро. Їхній НРК возить найнеобхідніше: харчі, воду, боекомплект, запчастини. Одного разу танкісти терміново попросили привезти танковий радіатор.

– Нас попередили, що його треба доставити. А що ми? Завантажили, ще й докинули води та інших потрібних речей. Якщо вже їде машина – рейс має бути повноцінним, а як інакше? – додає Юрій.

Робота рідко буває спокійною. У машину завжди намагається поцілити ворожий дрон. А кілька тижнів тому хижий FPV влучив у пікап, який віз НРК до точки запуску. За кермом був Дмитро, який, на щастя, залишився неушкодженим. Попри влучання, автомобіль міг рухатися далі й навіть довіз роботизований комплекс до потрібного пункту вивантаження. Однак при поверненні автівка загорілася.

– Шкода нашу «ластівку». Ми ж зовсім недавно її добре обладнали. Але найголовніше – всі живі. А залізо ще буде, – додає Дмитро.

Це тріо дуже цінують в батальйоні, бо всі впевнені, що будь-яке, навіть найскладніше, завдання екіпаж НРК виконає!

Хлопці багато жартують і щиро радіють кожному успішному рейсу. Адже добре знають: кожна доставка – це вчасно отримане харчування, вода, запчастини чи боекомплект. А значить – ще одна маленька перемога. ■

ПІДСУМКИ АВАНТЮРИ ЗЕЛЕНЬСЬКОГО:

- Політично президент «зробив себе сам». Його рейтинг різко впав, а симпатії виборців ділять Залужний і Федоров.
- Щоб уникнути катастрофи, Зеленський віддав Драпатову відповідальність за організацію війни.
- Собі він залишив бюджет. І сподівання відігратися.
- Єдина користь від усього цього, що дедалі більша кількість українців бачить: джерело проблем, – не Трамп чи Єрмак, а особисто Зеленський. ■

Погляд

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, публіцист, письменник, телеведучий, блогер, член Українського ПЕН

Ми ніби хочемо виграти вибори, а не війну

Скільки військових міністрів під час Другої світової війни було у Сполучених Штатах? Один – Генрі Льюїс Стімсон

Саме він модернізував американську армію і був головним куратором Мангеттенського проекту. У відставку вийшов відразу після капітуляції Японії.

Скільки міністрів оборони під час Другої світової було у Великій Британії?

Один – Вінстон Черчилль. Так, знаменитий британський прем'єр забрав цей портфель собі після створення відповідного відомства і залишався на посаді до кінця свого перебування в кріслі прем'єр-міністра. Його наступник-прем'єр також став міністром оборони.

Скільки наркомів оборони було в радянського союзу під час Другої світової війни?

По суті – один. Йосип Сталін усунув свого попередника менш ніж за місяць після початку війни між Німеччиною та СРСР і продовжував керувати наркоматом аж до 1947 року.

А чому так? Тому що під час війни оборонне відомство – найважливіше в країні. І від його безперебійної роботи залежить успіх на фронті.

Але світова історія, кадрова політика і практика – не для нас. Ми поводитимось так, ніби хочемо виграти не війну, а вибори. ■

■ У номері!

Локачинець 10 місяців шпигував за ТЦК

Адміністратора Viber-групи викрили і засудили до 5 років, але... з випробувальним терміном

Ліна ВОГОНЬ

Як встановив суд, із січня по листопад 2024 року уродженець села Дорогиничі Володимирського району, будучи суперадміністратором Viber-спільноти, до якої входили 1622 учасники, систематично публікував повідомлення про місця проведення мобілізаційних заходів. Зокрема, він інформував учасників групи про роботу представників ТЦК та СП у селах Хорів і Старий Загорів, поблизу автостанції у Війниці, біля автозавантажувальної станції в Локачах, а також у Нововолинську.

Під час слідства чоловік визнав провину, уклав угоду з прокурором і розкався у скоєному. Локачинський районний суд врахував, що раніше він не був судимий, а також активно сприяв розкриттю злочину, тож призначив йому 5 років ув'язнення, але... з випробувальним терміном. При цьому мобільний телефон Redmi A2 конфіскували в дохід держави. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр КАМБАРОВ – боєць із села Вілиця, що на Шаччині;	РОЖИК – боєць із села Велимче, що на Ратнівщині;
Олександр КВАЧ – боєць із селища Колки;	Василь НОВОСАД – боєць із села Борочиче, що на Горохівщині;
Роман САПОЖНИК – боєць із села Оздів Луцького району;	Сергій КОНОНЧУК – боєць із села Руда, що на Любомльщині;
Костянтин ШЕВЧУК – боєць із міста Луцька;	Юрій СЕРГЕЄВ – боєць із міста Нововолинська;
Микола СОБОТОВИЧ – боєць із села Рокита, що на Старовижівщині;	Іван ЗІРКЕВИЧ – боєць родом із села Юнівка, що на Локачинщині (проживав у селищі Благодатне Володимирського району);
Марк РАЗУМОВСЬКИЙ – боєць із міста Нововолинська (родом із Миколаївщини, після початку повномасштабного вторгнення його сім'я переїхала в шахтарське місто);	Іван ПРИСТУПА – боєць із села Пісочне Ковельського району;
Олег ОРЛЮК – боєць із села Переспа, що на Рожищенщині;	Сергій ОСТАПУК – боєць із селища Турійська;
Олег ТКАЧЕНКО – боєць із міста Нововолинська;	Сергій КЛАПІНСЬКИЙ – боєць із села Деревок, що на Любежівщині;
Сергій ГРИГІЛЬ – боєць із селища Стара Вижівка;	Павло ДОБРОВольський – боєць із села Новостав Луцького району.
Валентин ПІ-	

■ Прямая мова

«Графи «вбитий російським обстрілом» у документах немає»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Мирослав ГАЙ, війн ЗСУ, про російський удар балістикою по виставці сучасного озброєння на Київщині, внаслідок чого загинуло 11 людей, а понад 100 були поранені:

«Незалежно від того, які висновки зробить слідство і хто понесе відповідальність, ця трагедія вкотре нагадала просту істину: в умовах повномасштабної війни безпека людей має бути головною умовою проведення будь-якого масового заходу. Кожен масовий захід повинен відбуватися лише після професійної оцінки воєнних ризиків. Сьогодні недостатньо просто організувати хороший захід. Потрібно зробити все можливе, щоб кожен його учасник мав шанс повернутися додому живим.

Жодна виставка, концерт, форум чи презентація не варті людського життя».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, не вірить в масові антивоєнні виступи росіян:

«Не очікуйте бунту проти режиму... Просто режим розвалиться, бо не зможе далі функціонувати. А в цей момент спритні ділки розберуть усе на запчастини. Ідейних нині нема, а жадібних – достатньо».

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, посол України у Великобританії, колишній головком ЗСУ, про нового Головнокомандувача ЗСУ Михайла Драпатого:

«Новому Головнокомандувачу Збройних Сил України буде дуже важко. Значно важче, ніж він собі уявляє. Проте Михайлу точно вже ніколи не буде соромно. Людина честі не має ідола, тому йому немає що втрачати. Єдине, що він має, – це лише обов'язок».

Юлія СУРКОВА, журналіст, про російський терор:

«Директорці музичної школи Наталі сьогодні потрібно відрахувати учня. Йому було 60 років. Навчався грати на баяні. З початком великої війни до музичних шкіл Краматорська почали записуватися багато дорослих і навіть пенсіонерів. Гітара, фортепіано, вокал, баян. «Людам хочеться мати інший світ, куди можна втекти від війни», – каже Наталя й повертається до заповнення документів.

Навпроти «причина відрахування учня» пише «смерть». Графи «вбитий російським обстрілом» у документах немає».

Гаррі КАСПАРОВ, російський шахіст і опозиційний політик, про методи війни, які використовують Україна та росія:

«Якби Україна вела війну так, як веде її путін, то в московії були б просто гори трупів. Але, на щастя для громадян росії, Україна все-таки вважає себе – і справедливо – цивілізованою державою. Тому війна відбувається за певними нормами, які заведені в цивілізованому світі.

Я, чесно кажучи, щодня думаю: ну скільки терпіння може бути в українців? Вони можуть убивати в більших кількостях – гірше не буде вже. Уже все, що може путін кинути, – то кинув, окрім ядерної зброї. Українці можуть убивати у величезних кількостях – не роблять цього, тому що борються за певні цінності, на відміну від тих, хто зараз намагається знищити Україну, і тих, хто намагається це виправдати».

Євген ДИКИЙ, науковець, ветеран АТО, про проблеми мобілізації:

«Працівники ТЦК мають право застосовувати зброю на ураження. Людина в тилу, яка підняла руку на українського військового, нічим не відрізняється від окупанта, який намагається вбити цього ж солдата на фронті».

Тарас ЧМУТ, директор благодійного фонду «Повернись живим», вважає, що наступна зима буде важчою за попередню, адже Україна не встигає належним чином підготувати енергетику:

«Я вважаю, що кожен зараз, у липні, має подумати, де він буде зимою. Можливо, комусь уже потрібно подумати та виїхати в село, або навіть за кордон».

Вадим ДЕНИСЕНКО, аналітик, про те, що розширення війни – це шанс для України на перемир'я:

«Якщо справді, в найближчі місяці ми заблокуємо Чорне море для росії та зробимо Каспій надто ризикованим маршрутом (удар по Каспійському морі 25 липня вселяє великі сподівання на це), це призведе до дефіциту зерна у світі. І тут є шанс на те, що це змусить частину великих держав задуматися, як мінімум, над локалізацією цієї війни (локалізація передбачає, енергетичне та логістичне перемир'я)».

Роберт БРОВДІ («Мадяр»), командувач Сил безпілотних систем ЗСУ, вважає, що майбутнє українців тепер назавжди пов'язане із захистом країни:

«Путін свої загарбницькі дії, свою загарбницьку політику не припинить, і навіть його наступники у випадку, коли його грохнуть, чи він здохне, чи він, там, клонується, усі вони все рівно будуть ментально тягнутися, щоб тепер уже відплатити українцям, які їх опустили на весь світ. І зібрати, знову ж таки, оці їхні міфічні території всіх членів колишнього Радянського Союзу. І Україна залишатиметься в підвищеному тонусі тривалого проміжку часу – в емоційному, психологічному, військовому».

РЕКЛАМА

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізані, необрізані), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Суші дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

■ Політична кухня

Санкції щодо Порошенка: без доказів і на основі одного листа

ФОТО: eurosolidarity.org

Правозахисні організації наголошують, що застосування санкцій щодо опозиційних політиків і бізнесменів є «позасудовою політичною розправою», що «підриває» фундаментальні принципи права, порушує Конституцію і міжнародні угоди, ратифіковані Україною.

Головуюча суддя виступила за скасування санкцій

Ольга СОКОЛОВА

Рішення не має фактичного підґрунтя», – так вважає головуюча суддя Касаційного адмінсуду Олеся Радишевська, яка опублікувала окрему думку у справі про санкції проти п'ятого президента України. Вона переконана, що позов п'ятого президента України, лідера «ЕС» Петра По-

рошенка до Президента України Володимира Зеленського (про скасування санкцій. – Ред.) підлягав правомірному задоволенню, а указ про запровадження санкцій – скасуванню.

Попри те, що більшість суддів колегії (троє з п'яти. – Ред.) відмовила в задоволенні позову, Радишевська наголосила на відсутності належної доказової бази та фактичного обґрунтування для обмежень.

Згідно з матеріалами справи, ключовим і єдиним джерелом для запровадження без-

Головуюча суддя Касаційного адмінсуду Олеся Радишевська наголосила на відсутності належної доказової бази та фактичного обґрунтування для обмежень.

строкових санкцій став лист Державної служби фінансового моніторингу України від 12 лютого 2025 року. Усі подальші інстанції – від Міністерства економіки та Кабінету Міністрів до Ради національної безпеки і оборони – фактично дублювали цей документ, не провівши

жодної самостійної перевірки, зазначає Радишевська.

Суддя наголосила, що сам лист Держфінмоніторингу за своїм змістом не є результатом аналітичної роботи щодо аналізу фінансових операцій чи фінансування тероризму. У ньому відсутні відомості, які підтверджували б прямий чи опосередкований зв'язок між діями Порошенка та загрозами національній безпеці.

Незважаючи на наведені аргументи, 10 липня 2026 року більшість суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалили рішення відмовити в задоволенні позову.

Окрема думка головуючої судді Олеси Радишевської підтвер-

джує наявність істотних правових висновків для подальшого оскарження рішення в апеляційному порядку та в Європейському суді з прав людини.

Порошенко переконалий, що європейські судді внесуть справедливе рішення і відмінять незаконні санкції. ■

■ Щоб він здох!

путін «віддав» Волинь Польщі

Правитель країни-агресора росії заявив, що Україна нібито «рано чи пізно втратить» західні області

Василь КІТ

За твердженням путіна, західна частина України нібито є «презентом» радянського диктатора Йосипа Сталіна.

«Він подарував як у межах єдиної держави. Мабуть, йому й на дум-

ФОТОКОЛАЖ: tsn.ua

Не проковтне сволота, а швидше здохне!

ку не спало, що може скластися така ситуація, як сьогодні. До речі,

впевнений, рано чи пізно Україна втратить ці західні землі. І те, що

Польщі належало, Угорщині належало, Румунії належало, рано чи пізно, не завтра, може, не післязавтра, рік, два, 10, 15, але все історично стане на свої місця», – заявив путін.

Крім того, нелегітимний президент країни-агресора рф знову повторив тезу про росію як про нібито «гаранта» безпеки України.

«Був лише один гарант територіальної цілісності України. Це – росія», – заявив він.

Маніяк... ■

РЕКЛАМА

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

Працюємо за попереднім записом.

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

М. Луцьк, пр. Богдана, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; М. Рівне: (0362) 43-57-58

лікування - анонімно

www.padiya.com.ua

П.П. БУРМАКА Н.П.

1, 8, 15 серпня.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,

ТОТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,

НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування - анонімно

www.padiya.com.ua

лікування - анонімно

■ Болить!

Поранений Василь Матюк залишився прикривати побратимів...

Закінчення.
Початок на – с. 1

Андрій ВІТОВЩИК, полковник у відставці, колишній депутат Володимирської районної та міської рад, уродженець села Березичів Любешівської громади

Під час штурму Василь Матюк зазнав поранення, однак залишився в окопі й вогнем зі стрілецької зброї відвернув увагу противника на себе. Так офіцер дав змогу врятувати поранених побратимів, які перебували неподалік у заваленій після ворожих ударів окопній споруді.

...Після цього бою я подумки називаю його вже не просто Васею, а Василем Святим. Не тому, що хочу творити легенду, а тому, що у вирішальну хвилину він поставив життя побратимів вище за власне. Не відступив, не залишив підлеглих і бився до останнього... Хоч міг би тоді викинути зброю і підняти вгору руки – і вже у 2026-му, не виключено, його могли б «урочисто всім селом зустрічати з російської неволі». Як би раділа цій миті його дружина Ольга, син Юра і донька Ангеліна! Але...

...Але Василь Матюк героїчно відстрілювався у цьому бою до останньої краплі крові – заради дружини, доньки, сина, родини, Березичів, Любешова, Волині, України, поки не став Василем Святим...

До речі, дідусь Василя – Михайло Махальчук – був учасником Другої світової війни, служив артилеристом і навесні 1945 року брав участь в історичній

Волинський поліщук Василь Васильович Матюк у віці 49 років героїчно віддав на Запоріжжі своє життя за Україну.

битви за Берлін.

...Цієї весни я приїхав до рідних Березичів, уклонився могилам батьків і полеглих захисників України. Наше невелике село втратило вже п'ятьох воїнів. Ярослав Руднік, Анатолій Ланевич, Василь Петрик і Сергій Луцук поховані на місцевому кладовищі. Підполковник Василь Матюк знайшов вічний спочинок у селі Гаразджа поблизу Луцька.

Мене неприємно здивувало, що біля могили у Березичах немає флаштоків

із Державним Прапором та Гербом України і написом: «Вічна слава Захиснику України», як це зроблено, приміром, у Володимирі, де я нині живу.

Досі немає й меморіальних дощок із портретами полеглих випускників на фасаді місцевої школи. А саме там діти мали б щодня бачити обличчя тих, хто віддав життя за їхнє мирне майбутнє.

Зі своїми болючими запитаннями я звернувся до Любешівського селищного голови Олега Куха, дирек-

тора місцевої школи Василя Капця, старости Березичів Людмили Ланевич та редакторки газети «Нове життя» Наталії Мухи.

У відповіді мені, зокрема, зазначено, що з 2026 року розмір допомоги родинам на поховання воїнів збільшено з 20 до 50 тисяч гривень. Мовляв, це дає сім'ям змогу самостійно визначати, як облаштувати могили та яку символіку встановити.

Щодо меморіальних дощок, то пояснили, що це питання обговорювали з керівниками закладів освіти громади й вирішили відтермінувати їх встановлення

« Як сьогодні виховувати школярів справжніми патріотами, якщо вони не бачитимуть перед собою конкретних прикладів мужності й самопожертви? »

до завершення війни. Натомість у населених пунктах громади облаштовують Алеї пам'яті з великими фото-портретами Героїв-земляків та QR-кодами, за якими можна прочитати про їхній життєвий шлях і подвиг.

Та я все одно не можу зрозуміти: що означає «відтермінувати до завершення війни»? А якщо вона триватиме ще багато років?

Як сьогодні виховувати школярів справжніми патріотами – не ухилинтами, якщо вони не бачитимуть перед собою конкретних прикладів мужності й самопожертви? Адже меморіальні дошки полеглих земляків у школі – це не просто елемент оформлення. Це щоденне нагадування про ціну нашого ранку, нашої мови,

нашої свободи.

Не кожен мешканець Березичів регулярно їздитиме до Любешова, де справді облаштовано гарну Алею пам'яті. А школа ж – у центрі села. Саме тому меморіальні дошки потрібні тут і тепер. І навпроти місцевої «московської» церкви – єдиної в селі – мають бути на стендах великі портрети загиблих Героїв, щоб земляки, які йдуть на службу у храм чи на хрестини-весілля-похорони бачили обличчя земляків, які дали їм цю можливість ціною власного життя.

...2 травня 2024 року сотні людей прийшли до кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку, де відспівували Василя Матюка. Митрополит Луцький і Волинський Михайл назвав його взірцем офіцерської честі, командиром, який вів за собою підлеглих і був для них прикладом мужності.

На Театральному майдані сотні лучан стали навколішки, утворивши живий коридор і віддавши останню шану полеглому офіцерові.

18 березня 2026 року виконавчий комітет Луцької міської ради погодив встановлення меморіальних дощок Василю Матюку на фасаді будинку на вулиці Конякіна, 29-б, де він мешкав, а також на будівлі ДКП «Луцьктепло» на вулиці Гулака-Артемівського, 20 (до початку повномасштабної війни Василь Матюк працював там начальником служби охорони).

Луцьк уже зробив важливий крок для вшанування Героя. Сподіваюся, належно увічнять його пам'ять і рідні Березичі – разом із пам'яттю про інших полеглих зем-

ляків. Хоча вже ловлю себе на грішній думці: «Невже місцева влада цинічно чекає на встановлення меморіальних дощок до виборів, які рано чи пізно будуть, щоб «замалюватися» перед тим, як вони велично вшановують пам'ять загиблих воїнів?!?»

Це питання мені дуже болить. Тому після того, як не вдалося достукатися до місцевої і обласної влад (сподіваюся, що ці мої слова вони прочитають хоч зараз), я написав звернення до нового очільника Міністерства у справах ветеранів Віталія Кіма, який у час повномасштабного вторгнення чудово проявив себе на посаді голови Миколаївської ОВА. Сподіваюся, він зрозуміє мою ініціативу, яка так необхідна для патріотичного виховання кожного – від малюга до старого...

А насамкінець хочу ще закликати волинян: не будьте байдужими до війни та до тих, хто нині тримає оборону. Не ховайтесь, не тікайте від ТЦК, відомість за смерть Василя Матюка – Васі Святого! І за інших наших любешівців, волинян, всіх українців!

Дуже шкодую, що через вік (а мені вже 75 років) і стан здоров'я – я інвалід війни II групи після Афганістану та ліквідатор наслідків аварії на Чорнобильській АЕС першої категорії – уже не можу бути в окопі. Але сьогодні з ворогом воюють мої найближчі: син – полковник Олександр Вітовщик, зять – майор Олександр Мельничук (був в АТО, колишній військовополонений, у перший день повномасштабної війни знову добровольцем пішов на фронт і буквально нещодавно демобілізувався), учасниками бойових дій є і мої внук та внучка – офіцери ЗСУ Андрій і Альона.

Слава Україні! Героям слава! Вічна пам'ять полеглим Захисникам України! м. Володимир. ■

■ Запитання – відповідь

«Чи справді Валерій Залужний – єврей?»

Таке запитання останнім часом ми отримали одразу від кількох наших читачів, зокрема від Неоніли Д. з Луцького району, Ігоря Н. із Новолинська і від Алли Г. з Луцька

Остап ЧЕРЕШНЯ

Відповідь на нього ми додали Штучному Інтелекту, який, як відомо, знає про все на світі. І, зокрема, з приводу нинішнього зацікавлення читачів.

– Ні, Валерій Залужний не є євреєм, – **стверджує ШІ**. – Він народився 8 липня 1973 року в місті Новоград-Волинський (нині Звягель) на Житомирщині в родині військовослужбовців. Його етнічне походження – українське. Чутки про нібито єврейське походження поширювалися через мережеві маніпуляції та інтернет-тролінг, а сам генерал свого часу жартома підігрівав їх у соцмережах у відповідь на російську пропаганду.

Сталося це в травні 2022 року, коли міністр закордон-

них справ росії сергій лавров відзначився скандальною заявою, назвавши євреїв «найзатятішими антисемітами».

« російські пропагандисти масово тиражують фейки про «справжнє єврейське коріння» українського головнокомандувача. »

У відповідь на цей абсурд російської пропаганди Ва-

лерій Залужний без зайвих слів і коментарів просто змінив у розділі «Інформація» на своїй офіційній сторінці у Facebook у профайлі замість справжнього місця народження (Новоград-Волинський) він вписав Єрусалим. російські ж пропагандисти сприйняли цей жарт абсолютно серйозно

і почали масово тиражувати фейки про «справжнє єврейське коріння» українського головнокомандувача. ■

Наприкінці вересня 2022 року під час зустрічі в Генеральному штабі ЗСУ головний рабин України лідер Моше Реуєн Азман вручив генералу Валерію Залужному єврейський ритуальний духовий інструмент шофар, виготовлений із рогу барана, і благословив українську армію на перемогу.

■ Завтра зустрінемо разом!

Просила допомоги – і сама... допомогла

Кричущий лист читачки з Іваничів переріс у щире спілкування і здійснення мрії невідомої людини

Микола ДЕНИСЮК

Кілька днів тому ми отримали болючий лист від жителя селища Іваничі Володимирського району Галини Григорівни Хмелик про те, що в їхньому будинку № 9 на вулиці Грушевського три тижні нема води: «Ні вмийтись, ні їсти зварити, ні попрати, хоча в нас не стріляють і не бомблять... Найбільше потерпають від спеки мешканці третього поверху: з крапів – ані краплі. Мені 75 років, і носити відра з водою нагору дуже важко. Як нам жити далі, підкажіть? SOS!». І коли ми зв'язалися з небайдужою пенсіонеркою, аби приїхати і висвітлити їхню проблему, виявилось, що вода після понад трьох тижнів очі-

кування нарешті з'явилася!

Пані Галина щиро подякувала, що ми відгукнулися на їхню проблему. Розговорившись, дізналися, що вона – наша давня щира прихильниця, «читає газету від першої і до останньої букви». Тож цікавимося, чи виграла в «редакційній лотереї».

– Ой, а я не вірю, що в наш час можна ще щось чесно виграти! – ошелешила нас пані Галина.

Виявляється, через це – сумнів у справедливості – вона і не відсилає в редакцію квитанції про переплату. Тож довелося терміново спростовувати її недовіру. Для цього запропонували нашій читачці роль чарівної феї, аби вона власноруч ошасливила когось із читачів, назвавши цифру від 1 до 470, якими позначені конверти з квитанціями про переплату.

Листи були в іншій кімнаті, тож хто цей везунчик тижня під номе-

ром «48», який вказала читачка, ми не знали.

І лише зайшовши туди і діставши обраний конверт, констатуємо: **з легкої руки Галини Хмелик з Іваничів цього разу 1000 гривень від газети «Волинь» попрямують на вулицю Тополеву в село Княгининок до Жовнірук Г. О.** Переможця (чи переможницю) просимо зателефонувати в редакцію!

А всім іншим читачам бажемо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме вам!

Для цього треба написати «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.**

Наш передплатний індекс: 30000.

– І я обов'язково тепер надішлю в редакцію квитанцію, бо переконалася, що у вас конкурс не «по блату». Усім сусідам розкажу, – **усміхається Галина Хмелик. ■**

Незагойна рана

«Боже, як сказати синові, що його тата вже немає?»

Пам'ятна зустріч у жовтні 2015 року: на День Покрови Віталій Форманюк був якраз вдома й вони з дружиною відвідали виставку сучасної важкої військової техніки у Луцькому замку.

Після школи Віталій Форманюк навчався в Луцькому ВПУ №2, де здобув мирні професії – столаря та муляра-шуткара. Але на час знайомства з майбутньою дружиною він уже служив у Національній гвардії. Це був початок 2000-х. У 2003-му вони одружилися.

– Мені було двадцять, він – на три роки старший, – вертається спогадом до тих днів жінка. – І я пропонувала: «Може, ще трохи позустрічаємося...» Але Віталій не відступав від свого. Тож відгуляли весілля. Я приїхшла, знову як така на пропозицію чоловіка, в невістки. В 2005-му в нас народився син, наш Станіслав. Але дружина військовослужбовця, я вже звиклася з його роз'їзною роботою – то навчання якись, то відвідування. А в 2014 році була перша ротація в зону АТО. Три тижні на блокпосту з боку міста Севе́родонецьк, марш до міста Ясенувата, села Новобахмутівка, мінометний та гранатометний обстріл БТРа, де чоловік був оператором-навігатором. Як зараз розумію, щоб я не хвилювалася за нього («ти дуже емоційна»), був завжди на позитиві. Звичайно, я переживала. Хлод усвідомлювала, що від мене нічого не залежить: помолитися за нього – от і все, що могла зробити. Бувало, інколи заводила таку розмову: «Може б, ти уже додому вертався». На це чоловік говорив: «Слухай, ти мене ще в більшу тугу вганяєш – заспокоїся, бо я перестану тобі телефонувати».

А як будеш спокійною, коли бачиш, що в Луцьку проводжають в останній земний путь загинблх бійців, чуєш, як звучить зворушливо-печальна «Гей, плыве кача...»?!

– Під час АТО Віталія Бог милував, – каже Світлана. – Обійшлося контузєю, легким пораненням, а велика війна забрала життя мого чоловіка. Як його вже не було, то чула від хлопців-побратимів: «Якось сталося праме влучення в БТР. Ми говорили: «Віталік, може, не будеш кругом першим?» Одне слово, раділи поберегтися після такого «дзвіночка»-застереження. Але в нього характер такий, що хотів побратимів оберекгти, захистити. Він нізачо не відсиджувався б, не відліжувався.

Повернувся Віталій з АТО в 2016-му. Він і далі

мिति обіраватися. Цигарку за цигаркою викурював. Навіть уночі. Я вже просила: «Ну, Віталік, змилуйся – давай хоч тут переключися».

Світлана, ніби передчуваючи невідворотну біду, пропонувала чоловікові лікарняний оформити, щоб тиждень – два побути вдома, – тоді ще ковід був, й цим можна було скористатися. Але на таку пропозицію почула: «Не, Свет, я так не буду командира підставляти». Мовляв, як це – приїхали п'ятеро хлопців, вони повернуться вчасно, а я – ні. Внутрішній стержень відповідальності не дозволив йому це зробити. Запам'яталося Світлани, як вона проводжала чоловіка після короткої відпустки:

– На душі було дуже важко. Віталій відчував мілі настрій і все казав, щоб я вже йшла додому («такі враження, що ти прощаєшся зі мною»). А я бачила, що й він дуже подавлений. То була наша остання зустріч.

З такою звісткою, що спустошувала душу, жінка поверталася з роботи. Той чорний день сьогодні вона пригадує так:

– По дорозі додому сіла на лавочці біля обласної бібліотеки для дорослих, що неподалік нашого будинку, й не могла зрушити з місця. «Все добре», – казав Віталій дружині.

– Я ж чую, що там щось летить, вибухає, – пригадує жінка. – А він на це говорить: «Ну що ти хотіла? Я ж – на війні». А в липні якось чоловік подзвонив і я почула, що він ніби плаче. «Що сталося?», – питаю. Він у відповідь: «Ти вже за малим дивися...» І за якусь мить додає: «Я, певно, звідси не вернусь». Я в розпачі кажу: «Та що ти сказавши?» Він просто бачив, скільки хлопців гине.

24 липня Віталій подзвонив дружині під вечір. Казав, що того дня «завдання нібито було зняте». Пообіцяв набрати ще пізніше.

– Я не могла подумати, що то була наша остання розмова, – каже Світлана. – І ввечері, і вже вночі через кожні пів години почала сама набирати номер чоловіка, писати йому. Але від нього не було ні дзвінка, ні есемески. Цілу ніч практично не спала. Думала, якщо їх зняли з позиції, й він пообіцяв зателефонувати пізніше, що коли буде те «пізні-

Обличчя професії

«Недостатньо бути лікарем – треба ще вміти допомогти»

Дві жінки – одна відданасть медицині: мама Галина Карголь (ліворуч вгорі) пів століття працювала медичною сестрою, а донька Людмила Белоцька стала кардіологією і терапевткою вищої категорії.

Кардіологиня Людмила Белоцька продовжила медичну династію, працювала з інфарктними хворими у непрості дев'яності, рятувала пацієнтів у ковідній реанімації й за 32 роки жодного разу не пошкодувала про обрану професію

Людмила БЕЛОЦЬКА, лікарка-кардіологиня та лікарка-терапевтка вищої кваліфікаційної категорії

«МЕДИЧНА ДИНАСТІЯ – ЦЕ НЕ ЛИШЕ ВЕЛИКА ЧЕСТЬ, А Й ВЕЛИЧЕЗНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ»

Моя історія з медициною не випадкова – я виросла в династії медиків. А медична династія – це не лише велика честь, а й величезна відповідальність.

Моя історія з медициною не випадкова – я виросла в династії медиків. А медична династія – це не лише велика честь, а й величезна відповідальність. Бачити зсередини, як працює система охорони здоров'я, і продовжувати справу своєї родини – це справжнє покликання. Нині маю вже 32 роки медичного стажу.

Моя мама, Галина Григорівна Карголь, пропрацювала медичною сестрою 50 років, із них 25 – старшою медсестрою операційного блоку. Вона дуже хотіла, щоб її діти здійснили мрію, якої свого часу не вдалося втілити їй самій, – стали лікарями.

Мама вступала до Львівського медичного інституту, але не пройшла за конкурсом. Тоді закінчила медичне училище і все своє життя присвятила медицині.

Взірцем справжнього лікаря для нас із братом був і мамин брат – відомий хірург Олександр Григорович Гань.

У нашій сім'ї постійно говорили про чергування, складні операції, важких хворих... Я слухала ці розповіді й починала розпитувати: що це за хвороба, як її лікують, чим можна допомогти людині? Так поступово й зародилася моя любов до професії, покликання якої – рятувати людей.

Тому не дивно, що і я, і мій брат закінчили Тернопільський медичний інститут. Я обрала кардіологію,

У 2004 році, після народження другого сина, мене перевели до денного стаціонару Луцької міської поліклініки №2. Із 2011-го до 2021 року я очолювала це відділення. Саме тоді здобула ще й спеціальність терапевта, адже лікар вузької спеціалізації не міг обіймати посаду завідувача.

Дуже шкода, що нині мистецтво лікування дедалі частіше перетворюється на мистецтво ведення документації. Час, який лікар міг б присвятити пацієнтові, доводиться витратити на заповнення численних паперів та електронних форм.

Попри всі труднощі, я щаслива у своїй професії. Щаслива і в особистому житті: у мене три потужні успішні сини, дві дбайливі невісточки та чотири золотих внученят... Маю професіоналів у медичній галузі – сімю брата Олега Станіславовича і його дружину – гінекологину Олену Віталіївну Карголь. Є щирі друзі, хороші знайомі та багато пацієнтів, з якими працюємо плідно для підтримки здоров'я роками.

Тож від усієї душі хочу привітати колег із Днем медичного працівника, який в Україні відзначають 27 липня.

Можливо, моє побажання прозвучить традиційно, але найперше хочу побажати всім нам – здоров'я і ще раз здоров'я зрід нам та нашим родинам!

Бажаю якнайшвидшого завершення цієї жахливої війни нашою Перемогою, Божого благословення у всіх помислах і починаннях та лише добрих звісток у житті.

ПИТАННЯ РУБА

– Людмила Анатоліївно, якби невідкладної медичної допомоги потребував молодий рятувати? Чи, напевно, відмовилися б допомагати людині, яка принесла Україні стільки горя?

– Я – лікарка. І незалежно від того, кому загрожує смерть – путін, Зеленському чи Трампі, – надавала б допомогу відповідно до медичних протоколів.

Моє покликання – лікувати пацієнтів незалежно від їхньої посади, національності, раси, віросповідання чи статі.

Ключовими для мене є слова німецького драматурга і поета Бертольта Брехта, які закликають лікаря постійно вдосконалюватися: «Недостатньо бути лікарем – треба ще вміти допомогти».

Вітаємо!

26 липня зустрів своє шановане 65-річчя колишній старший дільничний інспектор Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, майор міліції – **Олександр БАЧОК.**

Шановний Олександр Володимировичу!

З років служби та донині знаємо Вас чоловіком, який дорожить колегами! Шануємо Вас офіцером, в якого слово не розходиться з ділом! Спілкування з вами завжди вдається відвертим, сповненим почуття гумору, готовністю дати пораду хорошого друга і вмілого господаря!

Цінуємо Вас за оптимізм, повагу до нашого «Ветерана», за бажання зустрічатися, спілкуватися, пам'ятати, як вагомо нас об'єднує наше покликання. Літа невпинно віддаляють від нашої спільної професійної дороги, та незабутніми на ній залишаються Ваш досвід, щирість та доброзичливість!

Ми бажаємо Вам міцного-міцного здоров'я та багатоліття! Нехай Ваша гостинна світлиця багатіє радістю та щастям! Нехай найдорожчі люди дарують Вам вдячність і душевне тепло. Просимо в Бога миру в нашій країні! Нехай здійсненими будуть усі плани Вашої родини!

З роки і води Вам, ювілеяре! Шануємо!

Ігор БОГОНОС, голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» та всі «ветеранівці»

Весільний день подружжя Світлани й Віталія Форманюків: наречені такі щасливі!

Очеретянка прудка знаходиться на межі зникнення.

Другий моніторинг очеретянки прудкої завершився з показниками, які вдвічі менші за торішні

Олена ВОЛИНЕЦЬ

На фейсбук-сторінці Національного природного парку «Прип'ять – Стохід» повідомляється, що зареєстровано 22 співачок самці порівняно з 41 у 2025 році. Головні чинники, які зумовлюють стрімке скорочення чисельності найрідкіснішого птаха Європи – швидко заростають відкритих осокових ділянок, придатних для гніздування та посуха.

Детальніше про результати другого моніторингу буде повідомлено згодом.

ДОВІДКА ГАЗЕТИ «ВОЛИНЬ»: Очеретянка прудка –

■ Культурний фронт

Литовці читали Лесю Українку українською

ФОТО: НІНІ КОСТРУБИ.

«Поєднання українського та литовського мистецтв дає нам можливість дивитися на світле майбутнє Європи».

**На музично-поетичному
вечорі «Створення світів»
у Луцьку знову зустрілася
Європа**

Ніна КОСТРУБА

У кожного народу настає час, коли виникає потреба оглянутися назад, відчутти причетність до тієї великої спадщини, яка залишилася нам від минулого, і запитати себе: «Хто ми такі є?» Дати відповідь на це запитання можливо, вивчаючи історію Батьківщини, свій рідний край, його минуле й сьогоднішнє...

Своєрідним поштовхом до

дизнання історичної спадщини України стало дійство, що відбулося у рамках заходів, приурочених 600-річчю з'їзду європейських монархів, який святкуватимемо у Луцьку, надіємося, уже мирного 2029 року.

З літами переконуємося, що пізнання історії ніколи не закінчується. Ось і нещодавно до глибини душі вразив музично-поетичний вечір, що відбувся у Волинському академічному обласному драмтеатрі імені Тараса Шевченка під назвою «Створення світів».

«Створення світів» – це міжнародний музично-поетичний проект, який об'єднав творчість

української поетеси Лесі Українки (1871–1913) та литовського композитора й художника Мікалоюса Чюрльоніса (1875–1911). І хоча фактичного особистого знайомства чи листування між ними історично не зафіксовано, але на цій зустрічі аташе з питань культури посольства Литви в Україні Томас Іванаскас, розмовляючи українською мовою, озвучив легенду. Мовляв, Чюрльоніс та Леся Українка можливо і зустрічалися, бо коли Лесі було 12 років вона лікувалася у тих місцях, де проживав 7-річний Чюрльоніс. Хто знає! Історія пише, що в той час юний талант уже пізнав піаніно і дуже любив грати

при відкритих вікнах, щоб слухали люди. Може дівчинка Леся десь там гуляла і чула музику...

Особливо символічно, що цей захід відбувся у Луцьку, в місті, яке готується до відзначення 600-річчя з'їзду європейських монархів. У одній з історичних довідок відомий вчитель-краєзнавець, засновник на той час Торчинського народного музею світлої пам'яті Григорій Гуртовий ще 20 років тому зазначав, чому саме з'їзд європейських госуларів 1429 року відбувся у Луцьку.

«Бо це місто практично було другою столицею тодішнього Великого князівства Литовського. Тут був величезний замок, розкішні

товський та українська генії. Для нас це близько. Бо саме у свій час Леся Українка ламала стандарти, казала, що треба бути українцями, долати труднощі і через творчість висловлювати свою любов до України.

Виявляється, що цей проєкт був започаткований минулого року, зробивши 11 концертів по всій Україні. Але це були не всі міста, де хотіли побувати литовські митці. І цього року вони продовжили тур. А в Луцьку відбувся за вершальний 15-ий концерт.

На дійстві зі словами вдячності виступили митрополит Луцький і Волинський Михаїл, чиновники міської і обласної влади.

«Створення світів» – це міжнародний музично-поетичний проєкт, який об'єднав творчість української поетеси Лесі Українки (1871–1913) та литовського композитора й художника Мікалоюса Чюрльоніса (1875–1911).

палати князя литовського Вітовта. Недарма місто величали – Великий Лучеськ. Одного з ініціаторів з'їзду – Вітовта – супроводжували найзнатніші вельможі Литви: Радзивіли, Ольшанські та десятки інших... З'їзд європейських госуларів у Луцьку мав чималий вплив на подальші події в Європі. Тоді сюди приїхало втричі більше гостей, ніж на той час складало населення міста. Це була визначна подія. Дехто її називає народженням Європейського Союзу», – писав краєзнавець.

Музику Чюрльоніса виконували піаністи – подружжя Рокас Зубовас (правнук Чюрльоніса) та Соната Зубовене. Оригінальне поєднання музики й поетичного слова Лесі Українки з вуст акторки (напівукраїнки, напівлитовки) Крістіни Кісельовайте не залишили байдужими глядачів.

На сцені – три актори, а таке тепле сприйняття, розуміння почути світ так, як його чули ли-

Зокрема, владика сказав: «Поєднання українського та литовського мистецтв дає нам можливість дивитися на світле майбутнє Європи. Це означає, що ми разом, це як яскравий букет: ми квітуємо, ми дружні, бо об'єднує нас любов до життя, до людей, до Бога. Саме вона проявилася у литовського митця. Згадуючи Лесю Українку, ми теж не можемо її назвати одним словом, бо вона геніальна у багатьох напрямках. Пізнавши ці різні культури, ми ще більше дізнаємося один про одного і 600-річний ювілей відсвяткуємо як одна велика європейська сім'я». І насамкінець, уже спускаючись зі сцени, застеріг: «Не приведи, Боже, щоб довелося повертати ордени...».

Захід відбувся за ініціативи та сприяння почесного консульства Литовської республіки у місті Луцьку спільно з посольством Литовської республіки в Україні та Литовським інститутом культури. ■

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Закінчення.
Початок – на с. 12

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

ПАЛАЖЧИНА КАРТОННА РЕВОЛЮЦІЯ

У двір зайшли Палажка й Левко. Палажка була в темних окулярах.

– Чого це ти? – спитала Параска.

– Очі запухли. Ти ж бачила: Мессі плакав – і я плакала...

Але увагу Параски вже привернули увагу дві картонки від телевізора в руках у Палажки.

– Що це? – насторожено запитала.

– Плакати.

– Які ще плакати?

– На підтримку Федорова, бо він у відставку пішов. Молодий, розумний, цифровий...

– Паласю, сховай картон, поки тебе саму не оцифрували, – сказала Параска.

– Людину ж прибрали!

– А може, переставили ближче до виборів.

– Яких виборів?

– Майбутніх. Його спеціально розкручують, щоб рейтинг Залужного зменшити.

– Хто розкручує?

– Ті, кому треба.

– Кому треба?

– Якби я знала, то вже сиділа б у телевізорі замість експертів.

Левко взяв картонку:

– Що ти хотіла написати?

– «Федоров – наша цифрова надія!»

Параска фиркнула:

– Допиши: «Пароль від надії забули».

– А ти що маєш проти молодих?

– Нічого. Але коли чоловіка три дні поспіль хвалять, його або ведуть у президенти, або скоро зроблять винним у всьому.

У дверях з'явилася Галя

Забалувана:

– Ви вже революцію робите?

– Палажка робить. З коробики від телевізора.

– Правильно. Телевізор політику показав – коробка тепер має відповіді.

Палажка взяла фломастер:

– Я все одно напишу.

– Пиши, – дозволила Параска.

– Тільки залиш місце. Завтра ще когось звільнять

– допишеш другого.

Омелян обережно підняв руку:

– А можна я скажу?

Обидві повернулися до нього.

– Мессі – великий футболіст. Федоров – розумний чоловік. Залужний – поважний генерал і посол. А Параска і Палажка – найкращі жінки Великої Груші.

Запала тиша.

Левко поправив окуляри:

– Дипломатично.

Галя похитала головою:

– Треба було так говорити в 1987-му.

Параска примружилася:

– А чого Палажка теж найкраща?

– Бо вона... сусідка.

– А я?

– Найкраща дружина.

– Чия?

– Моя.

– Ще раз правильно відповів – і випадково.

Палажка засміялася:

– А Левко що скаже?

– Одна поразка не робить Мессі меншим. Одна відставка не робить людину президентом. А один плакат не робить революції.

– Чуєш, Паласю? Розумний чоловік, – сказала Параска.

– Мій, – тихо відповіла Палажка.

Омелян здригнувся:

– А чого вже твій?

Параска приписала успіх Іспанії своїм дулям, а Палажчина підтримка Федорова завершилася висуненням нового кандидата... у футбольний напад.

– Не чіпляйся до слів. Мій.. квартирант.

МУРЧИК ВИСУНУВ КАНДИДАТА

Мурчик-Копілот заліз на картонку й ліг просто на слові «Федоров».

– Злізь! – наказала Палажка.

Кіт не поворухнувся.

– Він протестує, – припустив Омелян.

Галя дістала шматок ковбаси:

– Мурчику, покажи, за кого ти.

Кіт одразу сів біля її ніг.

– Бачите? Мій рейтинг найвищий.

– Ти його ковбасою купила! – обурилася Параска.

– А в політиці хіба не так? Палажка перевернула

картонку й почала писати зовано. Мурчик зачепив фломастер, Омелян спробував урятувати напис, Параска штовхнула його ліктем – і замість:

«Федорова – у президенти!»

вийшло:

«Федорова – у напад!»

Усі завмерли.

– Правильно, – сказала Параска.

– Мессі не забув – хай тепер Федоров виходить.

– Куди?

– У напад. Він цифровий – може, через «Дію» ворота ворожі знайде.

Левко розсміявся. Палажка хотіла сердитися, але теж пирснула.

Галя підняла плакат:

– Треба біля клубу повісити.

– Не треба!

– Треба, – сказала Параска.

– Хай село знає, що у Великій Груші вже сформували нову збірну й майбутній уряд.

Мурчик сів біля плаката, оближав лапу й підсумував:

– Коли в селі немає виборів, їх завжди можна вирізати з коробки від телевізора. А коли Мессі не забиває – перевірте, де Параска тримає руки.

Омелян глянув на напис «у напад»:

– А після перемоги наливати будуть?

Параска повільно повернулася:

– Омеляне...

Мурчик прикрив очі.

«Омелян не підливати!»

Далі буде.

■ Наші господарі

«Аж не віриться, що вони всі наші»: родина Дорошів утримує 36 корів!

У селі Бірки Камінь-Каширського району Микола та Оксана Дороші розвивають родинне господарство, самі заготовляють корми й переробляють молоко на домашню продукцію

Ірина РОМАНЕНКО,
Оксана КОТ

Господар Микола Дорош розповів «Суспільному Луцьк», що нині в господарстві 36 корів. Із них 23 – дійні, решта – нетелі. Також є два бики-плідники. Щодня стадо випасають із пів восьмої ранку до восьмої вечора. «Було три корови і так: щось заробили – купили одну, продали бичка – купили дві. Так поступово дійшли до восьми корів, а потім уже пішли свої телята. І так непомітно. Аж не віриться, що вони всі наші», – розповів господар Микола Дорош.

Цього року, каже фермер, спека позначилася на продуктивності тварин. Через високі температури корови менше паслися, відповідно зменшилися й надої.

«Нас рятє те, що в нас болото, то порівняно з полями, ще воно нас тримає. Сама спека вплинула, серйозно впало молоко, але ми з тим справилися помаленьку, зараз воно відновилося», каже чоловік.

На фермі також вирощують молодняк, щоб поступово оновлювати стадо власними силами. Особливу увагу приділяють джерсейській породі, молоко якої має високу жирність.

«Бичків продаємо, а телечок залишаємо. Джерсеї дають дуже жирне молоко, із нього виходить смачний сир. Уже є першотелиці, які давали по 18 літрів молока на день – для нас це хороший показник», – зазначив Микола Дорош.

Щоб забезпечити худобу кормами, родина самостійно вирощує необхідні культури. За словами господаря, кілька років тому придбали рулон-

Микола й Оксана Дороші не лише утримують велике господарство, а й самі створили повний родинний цикл – вирощують корми, дбають про худобу, переробляють молоко та знаходять покупців для своєї продукції.

ну машину для сіна, що значно полегшило роботу.

Частину молока господарство здає на переробне підприємство, а решту переробляють самостійно. Господиня Оксана Дорош виготовляє бринзу, плавлений сир, масло, кисломолочний сир, сметану, домашні йогурти та згущене молоко.

«Люди телефонують, замовляють продукцію. Для нас це нормальний зарібок. Усе, що заробляємо, – результат нашої сімейної праці», – розповіла жінка.

Однією з найбільших проблем малих фермерських господарств Микола Дорош називає низьку закупівельну ціну на молоко.

«Сьогодні за літр молока платять 9 гривень 50 копійок, хоча раніше було орієнтовно 11 гривень. Ціна нас не влаштовує, але іншого виходу немає – частину молока доводиться здавати», – каже фермер.

Родина бере участь у державній програмі підтримки, яка передбачає дотацію за утримання корів, однак, зі слів господаря, умови от-

римання коштів потребують доопрацювання.

«За корову дають приблизно сім тисяч гривень, але потрібно підтвердити витрати чеками. Ми майже все вирощуємо самі, купуємо лише макуху, тому відзвітувати на таку суму непросте. Хотілося б, щоб підтримка була більш продуманою», – зазначив Микола Дорош.

За словами директора департаменту агропромислового розвитку Волинської

«Господарства Волині вже отримали близько 26 мільйонів гривень державної підтримки. Це приблизно 10% усіх коштів, виділених на Україну, і область входить до п'ятірки регіонів, які отримують найбільше таких дотацій», – сказав Юрій Юрченко.

...Попри труднощі, Микола Дорош каже: продавати господарство не планує.

«Кілька разів хотів продати корів. Але потім по-

«Кілька разів хотів продати корів. Але потім подивився – ми всі разом, удома, живемо не гірше за інших...»

ОВА Юрія Юрченка, у сільськогосподарських підприємствах області нині утримують понад 18 тисяч корів, а в господарствах населення – орієнтовно 60 тисяч.

Посадовець розповів, що власники від трьох до ста корів можуть отримати державну дотацію – сім тисяч гривень за кожну голову через Державний аграрний реєстр.

дивився – ми всі разом, удома, живемо не гірше за інших. Якщо хочеш займатися скотарством, то в першу чергу потрібні техніка, земля і бажання», – говорить фермер. ■

Відео про господарів від «Суспільного Луцьк» – за цим QR-кодом:

■ Пульс тижня

У Києві військовий у СЗЧ з Волині напав із ножем на касирів

За скоєне йому загрожує до 15 років ув'язнення

Катерина ЗАГАЙКО

До поліції Києва надійшло повідомлення від працівника АЗС на Броварському проспекті. Чоловік повідомив, що до приміщення увірвався невідомий і, погрожуючи ножем, двом касирам, відібрав у них мобільні телефони.

За лічені хвилини на місце події прибули бійці полку поліції особливого призначення №1.

Обом потерпілим працівникам АЗС на той момент вдалося вибігти та сховатися в підсобному приміщенні. Правоохоронці швидко знешкодили та затримали нападника.

Зловмисником виявився 28-річний уродженець Волинської області, військовослужбовець, який перебував у статусі СЗЧ. Йому тепер загрожує до 15 років ув'язнення. ■

Ветеран війни вдарив жінку, бо вона... біла його подушкою

Уродженця одного із сіл Довжицького старостинського округу Маневицької громади, учасника бойових дій з інвалідністю III групи, визнали винним в умисному завданні удару колишній дружині

Сергій ГУСЕНКО

Інцидент стався 30 січня 2026 року в одному з будинків. Під час сімейного конфлікту, що виник на ґрунті господарсько-фінансових відносин, чоловік ударив дружину долонею по щоці, завдавши їй фізичного болю, але не спричинивши тілесних ушкоджень.

У Маневицькому районному суді обвинувачений повністю визнав свою вину. Він пояснив, що конфлікт виник після того, як дружина почала бити його подушкою. За його словами, удар був незначним, оскільки ліва рука, якою він вдарив, має обмежену рухливість через поранення, отримане під час бойових дій.

Чоловік також повідомив, що попросив у колишньої дружини вибачення.

Потерпіла просила призначити обвинуваченому громадські роботи. Водночас суд врахував, що чоловік є учасником бойових дій, має інвалідність III групи, проходить реабілітацію та через стан здоров'я не може повноцінно виконувати фізичну працю.

З огляду на ці обставини суд призначив покарання у вигляді штрафу в розмірі 850 гривень. ■

Батька зобов'язали матеріально допомагати доньці-студентці

Дівчина навчається у Волинському національному університеті імені Лесі Українки

Сергій ГУСЕНКО

Звертаючись у Маневицький районний суд, позивачка зазначила, що через денну форму навчання не має можливості працювати та самостійно забезпечувати себе. Її мати бере участь у матеріальному утриманні, однак цих коштів недостатньо.

Суд встановив, що навчання студентки триватиме до 30 червня 2028 року. Відповідно до Сімейного кодексу України, батьки зобов'язані утримувати повнолітніх дітей, які продовжують навчання, до досягнення ними 23 років.

У результаті Маневицький районний суд постановив стягнути з батька аліменти у розмірі частки від усіх видів заробітку щомісяця, починаючи з 30 жовтня 2025 року і до завершення навчання доньки, але не довше ніж до досягнення нею 23-річного віку. Крім того, з чоловіка стягнуть 1211 гривень 20 копійок судового збору. Рішення в частині виплати аліментів за один місяць підлягає негайному виконанню. ■

У нинішньому сезоні для проведення комплексу весняно-польових робіт кредитами скористалися 517 аграріїв Волинської області, які залучили понад 3 мільярди гривень. При цьому в межах цієї програми «Доступні кредити 5-7-9 %» 295 агропромислових Волині отримали 1,8 мільярда гривень пільгових кредитів.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp;
096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Куплю однокімнатну квартиру в місті Луцьку у власника. Без ремонту. Розгляну різні варіанти. Тел: 096-987-61-51.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезбиральний комбайн Анна, плуг чотирьохкорпусний

(привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне

сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки, монтажні. Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

● Загублений чіп (картка водія UAD 0000006Z9S001), дійсний до 28.03.2031 р., виданий на ім'я Стасюк Максим Юрійович, вважати недійсним.

Військовослужбовець волинського підрозділу Нацгвардії України Владислав Щербань став переможцем престижного гірського веломарафону в Карпатах Gran Fondo Ukraine 2026. Він здобув перше місце в абсолютному заліку серед 300 спортсменів.

У польському селі Радруж під час заходів до роковин Волинської трагедії маскувальними сітками закрили українські могили, зокрема хрести з тризубами. Українські історики заявили, що поховання навмисно приховали від камер під час візиту президента Польщі Кароля Навроцького.

	2	9		3	4	7		
		1	6	2			4	9
					9			2
		2					6	8
	6	7		9	2			
8	9	3	5	6				
	3		9	5		8	2	
	5		2					
	7			1		5		6

P.S. Поки волейбольний світ аплодує подачі-«гарматі» Дмитра Янчука, мені хочеться ще й висловити гучне «Браво!» його першому тренеру в житті – рідному дядьку у водночас вчителю фізкультури в селі Мирне на Горохівщині Володимирі Святославовичу Литвинюку **(на фото)**. Ця любов до волейболу у Дмитра саме завдяки Професіоналізму Володимира Святославовича (читайте про це – за цим QR-кодом:

Браво Вам,
Учителю Литвинюк!

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 12–21, 24, 26–28 за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ №36: «ЯК ПАРАСКА ПЕРЕМОГЛА МЕССІ, А ПАЛАЖКА ЗІБРАЛАСЯ РЯТУВАТИ ФЕДОРОВА»

ДУЛІ, ЯКІ ВРЯТУВАЛИ ІСПАНІЮ

Фінал у Парасчиній хаті дивилися всією компанією. Палажка й Левко вболівали за Аргентину. Галя Забалувана принесла пиріжки й узвар, бо, за її словами, «у фіналі все може знадобитися». Омелян оголосив себе нейтральним.

— Ти минулого разу теж був нейтральний, — нагадала Параска. — А потім шепотів Мессі в телевізор.

— Я перевіряв звук.
— І казав: «Ліонелю, тримайся?»

— То був міжнародний звук.
Мурчик-Копілот сів біля пиріжків. Він добре знав: під час небезпечного моменту люди дивляться на екран, а не на миску.

Хай пам'ятають: якби не Велика Груша, ще невідомо, хто б кубок піднімав.

Щойно м'яч потрапляв до Мессі, Параска крутила дулю:

— На! Не заб'єш!
Мессі віддавав пас.
— Бачите? Злякався!
Пробивав по воротах, але удар заблокували.
— Працює!
— Парасю, він від тебе за океаном! — не витримала Палажка.
— Українська дуля відстані не боїться.

— Мессі не забув! Бо в додатковий час я вже обома руками працювала! — тішилася Параска.

Коли основний час завершився без голів, Параска підвелася: — Омеляне, принеси хустку. Руку підв'яжу.

— Навіщо?
— У додатковий час обома руками працюватиму.

Палажка схопила її за зап'ясток:

— Не смій!
— Відпусти! Я за Роналду мщуся!
— Іспанія ж вибила його Португалію!

— Зате тепер може не пустити Мессі до кубка. У футболі, Паласю, ворог мого ворога — тимчасово нормальна команда.

Коли Іспанія забила, Параска підскочила, наступила Омелянові на ногу й налякала Мурчика, який саме тягнув пиріжок.

— Є! Я його докрутила!
— Кого? — застогнав Омелян.
— Мессі!
— Ти мене докрутила! Я тепер кульгати до наступного чемпіонату.

Після фінального свистка камера показала Мессі. Він плакав. Палажка витерла очі.

Параска трохи помовчала: — Ну, добре. Трошки шкода. — Трошки?!
— Я ж не кам'яна. Але кубок уже не віддам.

Мурчик довів пиріжок: — Коли команда виграє завдяки Парасці, тренерів головне — не заважати їй пальцям.

...Уранці Параска вийшла на подвір'я з таким виглядом, ніби переможний гол забила особисто вона.

— Один — нуль! — повідомила курям. — І Мессі не забув!

Півень обережно відійшов за сарай.

Омелян сидів на лавці й розминав їй пальці.

— Парасю, ти ними всю гру крутила.
— Бо в додатковий час я вже обома руками працювала!
— Іспанці хоч знають, кому дякувати?

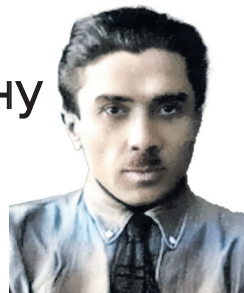
— Не знають. Але хай пам'ятають: якби не Велика Груша, ще невідомо, хто б кубок піднімав.

Закінчення історії — на с. 8

Золоті слова

Геть віг Москви! Даєш психологічну Європу!

(Микола ХВИЛЬОВИЙ (1893–1933), прозаїк, поет, публіцист, один із найвідоміших представників «Розстріляного Відродження»).

2026 ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ

Анатолій, Валентин, Герман, Іван, Максим, Павло, Агнія, Андроник, Лука, Прокл.

30 Четвер Всесвітній день протидії торгівлі людьми. Міжнародний день дружби.

схід – 21:38, захід – 06:14. Спадаючий опуклий місяць. 16-й день.
схід – 05:42, захід – 21:07. Тривалість дня – 15:25. Тривалість ночі – 08:35.

31 П'ятниця День системного адміністратора.

схід – 21:52, захід – 07:29. Спадаючий опуклий місяць. 17-й день.
схід – 05:43, захід – 21:05. Тривалість дня – 15:22. Тривалість ночі – 08:38.

1 Субота Початок Успенського посту. Вшанування Хреста Господнього. Медовий Спас. День інкасатора.

схід – 22:04, захід – 08:44. Спадаючий опуклий місяць. 18-й день.
схід – 05:45, захід – 21:04. Тривалість дня – 15:19. Тривалість ночі – 08:41.

2 Неділя День пам'яті загиблих військовослужбовців Десантно-штурмових військ ЗСУ. День Повітряних сил Збройних сил України.

схід – 22:16, захід – 09:58. Спадаючий опуклий місяць. 19-й день.
схід – 05:46, захід – 21:02. Тривалість дня – 15:16. Тривалість ночі – 08:44.

3 Понеділок 03.08.1922 року радіо Нью-Йорка застосувало перший у світі звуковий радіоефект: двома шматками дерева було зімітовано стукіт дверей.

схід – 22:29, захід – 11:15. Спадаючий опуклий місяць. 20-й день.
схід – 05:48, захід – 21:00. Тривалість дня – 15:12. Тривалість ночі – 08:48.

4 Вівторок День спелеолога.

схід – 22:44, захід – 12:33. Спадаючий опуклий місяць. 21-й день.
схід – 05:49, захід – 20:59. Тривалість дня – 15:10. Тривалість ночі – 08:50.

5 Середа 05.08.1963 року Велика Британія, СРСР і США підписали договір про заборону випробувань ядерної зброї в атмосфері, космічному просторі й під водою.

схід – 23:03, захід – 13:56. Спадаючий опуклий місяць. 22-й день.
схід – 05:51, захід – 20:57. Тривалість дня – 15:06. Тривалість ночі – 08:54.

6 Четвер 06.08.1963 року Велика Британія, СРСР і США підписали договір про заборону випробувань ядерної зброї в атмосфері, космічному просторі й під водою.

схід – 23:16, захід – 14:09. Спадаючий опуклий місяць. 23-й день.
схід – 05:52, захід – 20:58. Тривалість дня – 15:06. Тривалість ночі – 08:54.

Магнітні бурі у серпні

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Слабкі: 5, 7, 21, 23, 27.
Середні: 6, 13, 14, 15, 22, 28.
Сильні: 29, 30, 31.

КОМУ СЬОГОДНІ З ПЕРЕДПЛАТНИКІВ «ВОЛИНІ» ДІСТАЛАСЯ 1000 ГРИВЕНЬ?

с. 5

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 31 ЛИПНЯ ПО 5 СЕРПНЯ.

П'ятниця 31 липня	Субота 01 серпня	Неділя 02 серпня	Понеділок 03 серпня	Вівторок 04 серпня	Середа 05 серпня
мін. +16° макс. +29°	мін. +19° макс. +35°	мін. +20° макс. +33°	мін. +20° макс. +34°	мін. +21° макс. +35°	мін. +21° макс. +33°

ОБЕРЕЖНО, ГРОЗА!

Що робити під час блискавки, грому та сильного вітру

1 У ПРИМІЩЕННІ

- Зачиніть вікна й двері
- Вимкніть з розеток електроприлади
- Не торкайтеся батарей, труб і дротів
- Тримайтеся подалі від вікон

2 НАДВОРІ

- Негайно сховайтеся в будівлі або авто
- Уникайте самотніх дерев, щогл і металевих огорож
- Не стійте на пагорбах і відкритих місцях
- Відійдіть від води: річки, озера, ставка

3 ЯКЩО СХОВАТИСЯ НІДЕ

- Присядьте навпочіпки, ноги разом
- Не лягайте на землю
- Заберіть металеві предмети подалі від себе
- Тримайтеся подалі від інших людей на 3–5 м

4 В АВТОМОБІЛІ

- Залишайтеся всередині
- Зачиніть вікна
- Не торкайтеся металевих частин салону
- Не паркуйтеся під деревами

5 ВАЖЛИВО ПАМ'ЯТАТИ

- Якщо між спалахом блискавки і громом менше 30 секунд — ви в небезпеці
- Після останнього грому зачекайте 30 хвилин
- Дітей і домашніх тварин заведіть у безпечне місце
- Мобільний телефон безпечний у приміщенні або в авто, якщо він НЕ на зарядці

6 НЕ МОЖНА

- Купатися
- Ховатися під деревом
- Користуватися дротовим телефоном
- Їхати велосипедом або мотоциклом у відкритому полі

ЕКСТРЕНА ДОПОМОГА – 101
Якщо є постраждалі — викликайте рятувальників негайно